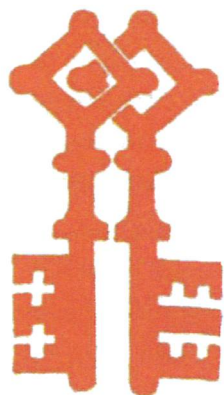
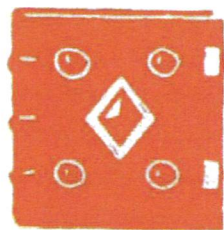

RE-FORMATIO

ÅRGANG 59

ISSN 0900-8519

1/2017

Prædiken

Af Hans Peter Nohns

Prædiken 21. søndag efter Trinitatis 2016 over Luk 13,1-9.

Salmer: DS 590, 269, 589, 592, 675 N 462, 440

Vingårdsejeren ledte for tredje år efter figner på sit figentræ, men fandt ingen. Derfor befalede han gartneren at hugge det om. Men gartneren gik i forbøn for det og bad ham lade det stå et år til. Så ville han grave omkring det og give det gødning. Måske ville det så bære frugt næste år. Ellers måtte det hugges om.

Vingården er i Bibelen et billede på Guds rige. Den frugt, vi skal bære, er omvendelse og tro på Jesus. Men Gud er en tålmodig og langmodig Gud, udholdenhedens og trøstens Gud, nådig og barmhjertig, sen til vrede og rig på troskab. (Sl 145,8; Rom 15,5)

Han kunne ikke holde ud, at vi skulle fortabes. Derfor sendte han Jesus til os for at frelse os. Og Jesus ofrede sig, ja, førte sit offer igennem helt til Golgatas kors, hvor han led straffen for vore synder i stedet for os. Så tålmodig og udholdende er Jesus, at han udholdt korset.

Sådan bar Gud i stor langmodighed over med de kar, som var genstand for hans vrede og bestemt til ødelæggelse for at åbenbare hvor rig hans herlighed er over de kar, som han har forbarmet sig over, og som han forud havde bestemt til herlighed. (Jfr. Rom 9,22f)

Ja, så rig er Gud på godhed og overbærenhed og langmodighed, som vil føre os til omvendelse, for han vil, at ingen skal gå fortabt, men at alle skal blive frelst. (jfr Rom 2,4; 2.Pet 3,9)

Hvordan øver Gud og Jesus så denne langmodige omsorg for os i dag?

Ja, i lignelsen gik gartneren i forbøn for figentræet og lovede, at han ville grave omkring det og give det gødning, så det måske ville bære frugt.

Sådan graves der dybt omkring os, og de rødder skæres over, der bortleder vor opmærksomhed på Jesus. Ligesådan beskæres vi som frugttræer, så overflødige, måske syge grene og blade tages bort, så træet kan bære mere sund frugt. Det kan gøre ondt, men bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse. (2.Kor 7,10) Og prøvelser og trængsler skaber udholdenhed, fasthed og håb (Jak 1,3; Rom 5,3f)

Jorden løsnes omkring os, så vore rødder kan bore sig ned i Ordets muld for at suge kraften, så vi kan få fuld kundskab om Guds vilje, styrkes med al kraft ved hans herlige magt til al udholdenhed og tålmodighed og bevarer Ordet i hjertet og bærer frugt. (Luk 8,15; Kol 1,11; 3,12)

Desuden giver Jesus os sit eget kød og blod i nadverens brød og vin til syndernes forladelse og til fællesskab med sig selv og med hinanden. Og han varmer os i det kristne fællesskab og ved nådegaverne. Det er alt sammen en kraftig gødning, så vi må bære frugt i udholdenhed.

Det vigtigste er, at som gartneren gik i forbøn for figentræet, sådan beder Jesus selv for os. Det har han selv lovet os (Rom 8,34; Heb 7,25; Joh 17,20-26), ligesom Helligånden beder for os efter Guds vilje med uudsigelige succe. (Rom 8,27)

Jesu opfordring til tålmodighed går også på de sidste tider. Når vi bevarer hans ord om udholdenhed, vil han også bevare os i prøvelsens time. (Åb 3,10) Apostelen Jakob siger det sådan: Som bonden tålmodigt må vente på sin jords dyrebare afgrøde, indtil den har fået efterårsregn og forårsregn, sådan skal vi også være tålmodige og gøre vore hjerter stærke, for Herrens komme er nær.

Derfor kan vi tålmodigt bære vore trængsler. Herren er barmhjertig og rig på nåde. (jfr. 5,7-11)

Og som Herren er tålmodig, opfordres vi til selv at være tålmodige og være tålmodige over for hinanden. Det er noget, vi kan lære af Jesus.

Sådan hedder det i et salmevers: *Tålmodigheden hælder / sig op til korsets træ; / når der sig Satan melder, / den står så trygt i læ. / Ej! tænker den, hvad vil / den knuste slange gøre? / Trods, om han tør mig røre, / jeg hører Jesus til! (Gl. DS 512,5)*

Paulus udtrykker det ønske, at Herren vil lede vore hjerter til Guds kærlighed og til Kristi udholdenhed, (2.Tes 3,5) ja, tålmodighed er Helligåndens frugt (Gal 5,23) og et tegn på kærligheden. Samtidig skal vi stræbe efter udholdenheden. (1.Tim 6,11)

Særligt i de trængsler, der rammer os som kristne, skal vi være tålmodige og udholdende for at bestå. (Rom 12,12; Jak 1,3; Åb 13,10; 14,12)

Som Jesus beder for os, tilskyndes vi også selv til at være udholdende og vedholdende i bønne, ja, våge med bøn og tak som de første kristne gjorde. (Jak 1,3; Kol4,2; ApG 1,14)

Vi har brug for udholdenhed, så vi kan holde ud i det løb, der ligger foran, idet vi ser hen til Jesus og gøre Guds vilje og få det, som han har lovet, nemlig det evige liv. (Rom 2,7; Heb 10,36; 12,1-3)

Paulus opfordrer os til at iføre os inderlig barmhjertighed, tålmodighed og langmodighed, så vi bærer over med hinanden og tilgiver hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav os, skal vi også gøre. Men over alt dette skal vi iføre os kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd. (Kol 3,12)

Sådan er Herren en tålmodig og langmodig Gud, og Jesus har betalt for alle vore synder ved sin død på Golgatas kors, og han og Helligånden beder for os, ligesom vi opfordres til selv at bede for os selv og for hinanden og være tålmodige og overbærende over for hinanden. Alt fordi han vil, at ingen skal gå fortabt men at alle skal nå til omvendelse. (2.Pet 3,9)

I lignelsens sprog, at vi som figentræer i Guds riges vingård må komme til at bære frugt i omvendelse og tro på Jesus.

Hvis ikke, falder øksehugget! Amen.

Opoprør og motkultur

Af Hanne Nabintu Herland, religionshistoriker og forfatter

Helt siden før bondesønnen Hans Nielsen Hauge gjorde opprør mot kirkelig overmakt og geistlig selvhøytidelighet tidlig på 1800-tallet, har kirken hatt motkrefter som kommer nedenfra, fra folkedypet. Nettopp det at Norge siden vikingtiden har hatt selvstendige, sterke bønder og fiskere som har reist seg opp i vanskelige tider, har vært et kjennetegn på det typisk norske og grunnleggende demokratiske.

Den selvstendige Hauge ble siden finansmann, skipsreder og en aktiv bedriftseier som ifølge Francis Sejersted fikk en enorm betydning for fremveksten av den moderne, norske stat. Over hele landet oppmuntret han kvinner til å lede kristne forsamlinger og styre forretningsvirksomhet, stikk i strid med datidens kirkebestemmelser som nektet kvinnen dette. Biskopene motarbeidet feministen Hauge på det sterkeste, han satt over ti år i fengsel for å ha brutt konventikkelplakaten, - at legfolk ikke fikk lov til å undervise offentlig i tros-spørsmål.

Vi lever også i en tid der kirkens elite omtrent totalt har mistet gangsynet. Man har brukt årtier på å diskutere uvesentligheter, som om det ikke er selvsagt at Gud elsker de blant oss som er annerledes like mye som enhver annen. Og folket har respondert. I henhold til ISSP 2008 stiller kun 2 % av oss jevnlig til gudstjeneste, mens over 70 % tror på en Gud. I Europa sier over 80 % at de tror at Jesus Kristus er Guds sønn. Kun 2-6 % i verden er ateister, bare om-lag 2 % er tilknyttet Human Etisk Forbund i Norge.

Kirkens lederskap leder altså kirken inn i en bakevje der fåtallet ønsker å følge dem. Den amerikanske sosiologen George Barna og andres forskning på temaet viser sjokkerende at det ofte er de mest troende som også forlater kirkene og danner nye fellesskap på utsiden. De føler at de må ut av de politisk korrekte organisasjonene for å finne det genuint åndelige.

Man krangler altså om marginale detaljer, heller enn å rette blikket mot de store linjene, det som egentlig teller – at kirkens oppgave er å lære oss mennesker hvordan vi kan elske hverandre, være solidariske og finne åndelig kraft til å overleve i denne vanskelige verden der vi støter på så mange utfordringer.

Jeg anklager dagens biskoper for å være mest opptatt av å tekkes det politisk korrekte etablissementet, - og få ære og berømmelse fra sekulære miljøer, heller enn å være åndelige ledere som taler Roma midt imot.

For kirkens rolle er først og fremst åndelig, ikke politisk. Man plikter å lære mennesker opp til nestekjærighet, bort fra det ensidige fokus på materialisme, egoisme og selvrealisering. Religio-nens hensikt er å lære mennesker gode leveregler som gjør at de får bedre og lettere liv, slik at de i neste rekke kan hjelpe andre til det samme.

Vi har nok sekulære institusjoner, om ikke også kirken skal være en sosialdemokratisk folkekult kun med politisk innhold i samsvar med Arbeiderpartiets tenkning. I dag tyranniseres vi av kirkeledernes ve-ike smil og mildt snakk om utvannet venstresidepolitikk. Dette frustrerer de mange på grasrotnivå som ser dagens biskoper lede kirken inn i bakrus heller enn ut i åndelig frihet.

Dette nevnte jeg ikke da jeg nylig deltok under Bislettmessen i en fullsatt Fagerborg kirke. Det var ikke nødvendig. For der møtte jeg grasrota. Det glitrende gospelkoret HIM fikk nesten taket til å løfte seg, sogneprest Sunniva Gylver, kjent fra avisen Vårt Land, var både smart og klok. Vi snakket om det som kirken egentlig handler om: Åndelig tro på det overnaturlige i jakten på å få hjelp til å bli et bedre menneske. Jeg fortalte om at det å være en troende er for meg en åndelig erfaring, en anerkjennelse av at mennesket ikke bare er kropp. Vi har også en sjel og en ånd som evner å ta kontakt med det som er større enn oss, det som er utover det synlige.

Vi blir fattigere som kultur uten dette metafysiske perspektivet som gir livet mening utover her og nå. Mennesket har et indre blikk, en indre spirituell evne til å se mye som ikke lar seg konkretisere ned til det materielle. Vi kan se det som ikke er synlig. Kjærlighet, for eksempel, handler om mentale prosesser som viser seg i handling. På samme måte vil det som skjer i det åndelige dimensjonen, få konkrete praktiske følger. Hvis vi styres av frykt eller hat, vil våre egne liv bli fylt av noe destruktivt. Og motsatt, den som velger være ekte, snakke sant, være ærlig vil merke at han høster kraft, livsglede og styrke.

Han høster det han sår i eget liv. Moral handler egentlig om retningslinjer til et bedre liv, at det lønner seg å ha integritet, være til å stole på, - kvaliteter som gjør at andre blir glade i deg. Å ha god moral blir dermed en positiv kraft som gjør livet bedre og lettere å leve.

I vår del av verden er vi i ferd med å miste kunnskapen om det overnaturlige.

Vi vet lite om hvilken hjelp man kan få fra den andre dimensjonen til livsmestring, mindre frykt for andre mennesker, hjelp til et friere liv. Og vi plages mer enn noen gang av livsstilssykdommer, mangel på indre balanse, ensomhet, pille- og alkoholmisbruk, skilsmissestatistikken er skyhøy, barnevernet flommer over av problemstillinger, psykiatrien eksploderer.

Noe er galt i det materielle rike Norge. Vi mangler likevekt, åndelig ekvilibrium. Dette produserer frykt, og menneskefrykt er kanskje den vanligste folkesykdommen i Norge.

Vi er redd for hva andre mener om oss, redd for media, redd for hva naboen skal si, redd for å skille oss ut, redd for å bryte med konsensus. Vi kunne sannelig trenge en dose åndelig trygghet og forankring i noe som er større enn norsk politikk, arrogante kultur-eliter og tyngende jantelov. Og så er vi forferdelig redd for islam, mens mange muslimer er langt mindre fryktdrevet, kanskje nettopp på grunn av deres åndelige forankring i en sterk religion med sterke kulturelle røtter.

Tiden på jorden er jo kort for oss alle. Vi regner med rundt 80 år, det går så altfor fort. Livet har en begynnelse og det får en slutt. Vi skal alle møte den veggen som kalles døden, og da blir spørsmålet: Hvordan levde jeg? Hvilke valg tok jeg? Lot jeg bitterheten ta overhånd og hatet mine medmennesker, eller maktet jeg å tilgi og overlate hevn til Gud, som Jesus anbefaler?

Var jeg opptatt av å gjøre godt mot andre, eller tenkte jeg stort sett på meg selv? Hva blir mitt ettermæle? Sto jeg opp for de undertrykte, støttet jeg de marginaliserte, snakket jeg sant eller levde jeg likegyldig og apatisk i livsløgnen? Hvordan forvaltet jeg tiden? Slike spørsmål stiller den religiøse sjel seg, og frykter også litt for livet etter døden.

Den troende ønsker å forberede seg på det som kommer, og kristentroen forteller om at det er en Skaper som har laget denne jorden og alt som er i den. Han er bærer av en endeløs kjærlighet til alt det skapte. Gud lengter etter å bryte det luciferiske mønster, den sataniske ondskap som skiller oss fra ham. Han lengter etter å treffe oss slik Michelangelo har malt i Det Sixtinske Kapell i Roma der Guds finger treffer Adams og gir ham åndelig liv. Men vi må velge det selv.

Vårherre overstyrer ikke menneskets vilje. Hvis livet ikke slutter ved døden, blir perspektivet mye større enn 80 år, livslengden lengre og den troende mye sterkere.

Hvordan Gud kontakter mennesket er et spiritielt mysterium som den troende erfarer som en realitet, det innebærer et bevisst valg og en overgivelse til det usynlige. Først da får man erfaringen av Guds eksistens. Den som leter etter Gud med et åpent hjerte, vil finne Ham og kobles til en kraftkilde som er langt større enn en selv. Like naturlig som kjærligheten, er Kristi eksistens for den troende. Han har åpnet sitt sinn for en helt, ny dimensjon i tilværelsen og henter styrke til å gjøre det rette der.

Gud er også streng, han er ikke billig, han ler av de som ler av ham og viser seg ikke for dem. Men han viser seg for den ydmyke, den som erkjenner sin svakhet. Kristi kropp, som vi sier vi mottar i nattverden, handler om dette. Om det mysterium at det skapte kan forenes med den overnaturlige Gud, slik et barn finner tilbake til sin far, - og forenes i Hans familie. Slik erkjenner den troende i nattverden at Kristus er den eneste rene, hvis liv ble til soning for vår urenheter. I Hans renhet finner vi kraft til å renses fra denne verdens ondskap og hat. Mange religioner snakker om dette.

I den gamle norrøne troen, blotet man og ofret dyr og spiste rituelt kjøttet og drakk blodet. Her ligger stor symbolikk, også i tanken om å ta sitt kors opp og følge Kristus. Man kommer ikke inn i et nytt mentalt rom, uten å spasere ut av det gamle.

I religionen er det mye symbolikk, det ser man også i Bibelen, mange lag med sannheter, derfor trengs tolkningsevne og oversikt. De filosofiinteresserte vil finne mye verdifullt i Bibelen.

I dag er det liten respekt for religiøse menneskers livsholdninger. Dette er påfallende historieløst, også fordi den store majoriteten er troende. Bibelen er verdens mest leste bok, du finner den i alle verdens hjørner. Det er ikke uten grunn.

Historiker Karsten Alnæs sier at foruten at De Hellige Skriftene er episke eventyr med store fortellinger som ryster, er de også selve bakteppet for vår kultur. Her får man høre nakent om folks seire og nederlag, håpløshet, fortvilelse og livsglede. Forfatter Roy Jacobsen hevder at Det gamle testamentet rager over all annen litteratur. Jeg er helt enig. Å være en troende handler, for meg, om å søke den åndelige kraften som setter meg i stand til å håndtere livet med styrke, selvtillit, livsglede – slik at jeg bedre kan elske min neste. Her forenes vi på tvers av politiske skillelinjer. Ærlighet, sannhet, trofasthet, godhet, rettferdighet, å stå opp for de svake, alt dette er sentrale verdier i den kristne tro. Vi trenger mer, ikke mindre av dette i dagens egosentriske, selvopptatte kultur.

Luthersk-apostolsk identitet

Af Bent Honoré

Vi tror på en hellig almindelig og apostolsk kirke. Sådan bekender vi med den nikænske trosbekendelse. Det apostolske er derfor en meget viktig bestanddel af dne kristne kirke. Men hvad ligger der i selve det apostolske?

I NT tales der om apostle i to forskellige betydninger. For det første bruges ordet om den store gruppe missionærer. Det er ikke denne gruppe, der her tænkes på, og som jeg ikke vil behandle i denne sammenhæng. For det andet bruges ordet apostel om de 12 mænd, som Jesus udvalgte og udsendte i sit jordlivs dage samt om apostlen

Paulus, som Jesus udvalgte nogle år efter sin opstandelse. De tolv apostle fulgtes med Jesus og så, hvad han gjorde og hørte, hvad han sagde i de år, da han gik på jorden. Der var også andre mennesker, der oplevede Jesus i aktion i kortere eller længere tid, bl.a. nogle kvinder, der fulgte ham. Apostlene var sammen med ham længst af alle og de er de vigtigste vidner om Jesus og har en hovedrolle i tilblivelsen af de 4 evangelier. Efter opstandelsen missionerede de og grundlagde menigheder af jøder og hedninger. Der er to hovedapostle, jødeapostlen Peter og hedningeapostlen Paulus. Deres virksomhed og budskaber er udover i evangelierne beskrevet i Apostlenes Gerninger og i Paulus-brevene og Petersbrevene.

Hvilken betydning har apostlene for kristendommen og kirken dengang og nu?

De er menighedens fundament, de 12 grundsten i bymuren omkring det nye Jerusalem (Åb. 21,14) Menigheden er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten (Ef. 2,20)

Jesus ville opbygge sin kirke på Peter som klippen (Mt. 16,18). Paulus fik ligesom Peter en særlig mission som hedningeapostel og spillede en afgørende rolle i at åbne menigheden fra at være jødekristen til også at være hedningekristen.

Begge disse apostle fik således en varig betydning for kirken til alle tider.

Dertil kommer at de spiller en afgørende rolle indholdsmæssigt og tilblivelsesmæssigt for det NT der er kirkens bog til alle tider.

I det foregående har jeg set på apostelskikkelserne, især Peter og Paulus, fordi de er hovedskikkelserne til forståelse af, hvad der ligger i tillægsordet "apostolisk." Både deres person, lære og virksomhed var "apostolisk".

Spørgsmålet er nu hvilke sider af apostlene, der efter deres død blev videreført og som fortsat kan betegnes som "apostolisk"?

Iflg. den ene lære, den katolske, er det både det institutionelle aspekt og det læremæssige indhold, der kan betegnes som apostolisk. Det stærkeste udtryk herfor er repræsenteret af romerkirken, for hvem paven er repræsentant for apostlen Peter.

Iflg. den anden opfattelse er det kun den apostoliske lære i NT. som kan videreføres i kirken som repræsentant for apostoliciteten. Den sidste opfattelse kan man kalde den protestantiske forståelse af den vedvarende apostolicitet.

Imellem disse to teorier er der forskellige kirkelige overgangsformer. I lutherdommen er begge disse opfattelser repræsenteret, men sjældent i en syntese. I den udstrækning lutherdommen skal varetage et ansvar som kirken i midten må den på en gyldig måde kunne videreføre det apostoliske både læremæssigt og institutionelt.

Når man samler Skriftens vidnesbyrd om det apostoliske står det klart, at kristendommen står og falder med dens apostoliske karakter.

Lutherdommen har da også fra starten lagt afgørende vægt herpå. Det skete ved især at samle sig om apostlen Paulus' lære, især forståelsen af retfærdiggørelse i Romerbrevet og Galaterbrevet.

Man har appelleret til hele Skriften som overordnet norm, idet NT og dermed det apostoliske blev opfattet som nøglen til GT.

I den lutherske læreudvikling er mange andre nytestamentlige temaer blevet behandlet og søgt koordineret, idet læren om retfærdiggørelse må ses i en større sammenhæng. Lutherdommen anerkender ved siden af Skriften også værdien af dele af den kirkelige tradition som forenelig med Skriften.

Det lutherske og apostoliske er derfor ikke to ligeværdige og sideordnede størrelser, men det apostoliske er overordnet. Lutherdommen må derfor konstant bestræbe sig på at lade sig bedømme efter sin konformitet med apostoliciteten. I praksis indebærer det især en tilbagevenden til NT i hele dets bredde og sammenhæng, men i dag også til en uhildet vurdering af de lutherske kirkes aktuelle styrke og svaghed.

Hvordan står det til i dag med den danske evangelisk-lutherske folkekirkes forhold til apostlene? Der findes selvfølgelig dem, der ikke blot officielt, men også eksistentielt hylder apostlenes lære. Jeg vil dog påstå, at der hersker en stor ligegyldighed eller direkte modvilje mod den apostolske arv.

Jeg mener at huske, at Jørgen Glenthøj talte om epistelhadet.

Eksemplerne herpå er legio, men lad mig blot nævne opslutningen omkring statskirkeligheden og modviljen mod mission og personlig tro. Grosbøll-sagen er et eksempel herpå.

De kredse i folkekirken, der hylder klassisk kristentro er marginaliserede og ofte dømt ude. Ganske vist er salmebogen indholdsrigt fuld af rettroende salmer, men disse svækkes af, at de til en vis grad modsiges af forkyndelsen og institutionens bånd. Noget lignende kan siges om den lutherske bekendelse, Confessio Augustana. Konklusionen er, at folkekirken og lignende kirker kun er lutherske og apostolske i meget afsvækket forstand.

Opgaven i Danmark kan derfor siges at være dette at fremme en sund luthersk og apostolsk kirkelighed i og udenfor folkekirken?

Hvordan dette kan ske, skal ikke besvares her, men i stedet vil jeg kort sammenligne apostoliciteten med et af de andre kirkelige kendetegn, catholiciteten (almindeligheden). Man kan formulere catholiciteten som enhed i forskellighed i tidens og rummets dimensioner.

Lutherdommen har del i catholiciteten gennem sin konservatisme og traditionalisme. Men hvor catholiciteten fremhæver det kontinuerlige, står apostoliciteten for det bærende, for selve fundamentet under kirken.

Hverken catholiciteten eller apostoliciteten kan undværes. De kan ikke erstatte hinanden. Når jeg har draget apostoliciteten frem er det, fordi vi i lutherdommen bør handle efter Herrens ord og ikke bygge vort hus på sand, men på klippegrund (Matt. 7,24ff).

Til kalenderen

Sankt Ansgar Fællesskabet

Søndag 29/1 17.00 Fjerde Søndag efter Helligtrekonger

Søndag 12/2 17.00 Septuagesima

Tirsdag 28/2 19.00 Apostlen Matthias *Bishop De mæst*

Søndag 12/3 17.00 Anden søndag i fasten

Tirsdag 28/3 19.00 Tirsdag efter Fjerde Søndag i Fasten *Pj*

Torsdag 13/04 17.00 Skærtorsdag

Fredag 14/04 14.00 Langfredag

Lørdag 15/04 20.00 Påskensat *JCL*

Søndag 30/4 17.00 Anden Søndag efter påske

Tirsdag 16/5 19.00 Messe som på Fjerde Søndag efter påske ?

Søndag 4/6 17.00 Pinsedag

Søndag 18/6 16.00 Kristi Legems Søndag *SAF årsmøde*

Fællesskabet Kirkelig Fornyelse

Der afholdes landskonvent i Kristi-himmelfartsdagene. Det vil foregå i Kingos Kirke i København. Temaet vil være: "Den evangelisk-katolske tro." I forbindelse hermed afholdes også generalkapitel. Alle medlemmer og venner af fællesskabet opfordres til at deltage og det understreges meget kraftigt, at man skal tilmelde sig, hvis man ønsker at spise med.

Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE

Formand og redaktør af Re-formatio: René Yde, Bygaden 53, 2630 Høje Taastrup. Tlf. 25 47 51 15, e-post. reneyde@gmail.com

Næstformand: Chr. Ankerstjerne Rønneberg, Sdr. Fasanvej 20, 2000 Frederiksberg. Tlf. 40449204

Kasserer: Nete Marie Hjorth Madsen, Gillesager 268, 5. tv. 2605 Brøndby. Tlf. 36757165, e-post. nmhjorthmadsen@gmail.com

Bankforbindelse: Danske Bank, Reg.nr. 1551; kontonr. 2 08 81 42

Ved overførsel fra udlandet: SWIFT-BIC: DABADKKK, IBAN: DK25 3000 0002 0881 42

Medlemskab af Fællesskabet KIRKELIG FORNYELSE koster 300, - årligt. Abonnement på RE-FORMATIO koster 200, - årligt og løber indtil det opsiges skriftligt. Adresseændringer meddeles kassereren. Dette er yderst vigtigt, da vi ikke længere får automatisk besked om adresseændring. Bladet udkommer i udgangspunktet hvert kvartal. Skulle bladet udeblive bedes man kontakte kassereren.

Læserindlæg, artikler, boganmeldelser, annoncering af arrangementer og andet til bladet modtages med glæde og tak.

Indhold:

Prædiken af Hans Peter Nohns: 2

Opprør og motkultur af Hanne Nabintu Herland: 5

Luthersk-apostolsk identitet af Bent Honoré: 11

Til kalenderen: 15